

[Udenrigsministeren.]

der har herredømmet i det land, hvor styrken skal sættes ind. Hvis det skete imod denne regerings ønske, ville der være tale om en angrebshandling, som i så fald formentlig kun kunne folkeretligt begrundes, hvis det skete i overensstemmelse med FN's principper og som led i en FN-fredsbevarende aktion, men noget sådant er der ikke tale om. Her foreligger ikke et sådant problem, og derfor må det givetvis være en forudsætning, at præsident Makarios accepterer opstillingen af en sådan styrke og de vilkår, hvorunder den skal fungere i Cypern.

Den anden betingelse, vi opstillede for, at Danmark aktivt vil deltage i en sådan fredsbevarende aktion, er, at den bør have en bred tilslutning blandt de lande, der er blevet opfordret til at deltage i den, d. v. s. NATO-landene. Jeg vil gerne understrege, at der ikke er tale om en NATO-aktion, en NATO-aktion, som er underlagt NATOs råd, men derimod om, at de særlig engagerede og interesserede parter har henvendt sig til NATO-landene og bedt dem om at medvirke til opstilling af en sådan styrke. Vi har sagt, at vi må anse det for en forudsætning for vor medvirken, at der bliver en bred tilslutning blandt de adspurgte lande. Dette har vi sagt, også efter at Frankrig har sagt nej, således at den brede tilslutning altså ikke nødvendigvis forudsætter, at Frankrig medvirker i aktionen.

Når vi ikke har ment at kunne følge det franske standpunkt, hænger det sammen med, at de begrundelser, Frankrig har givet for dette standpunkt, efter vor opfattelse ikke har gyldighed for Danmark. Jeg vil gerne tilføje, at vi går ud fra, at Norge vil være med i den brede opslutning, som Danmark stiller som en betingelse for en dansk medvirken. Når vi har taget denne holdning, som altså ikke indebærer, at vi har givet noget definitivt svar — det kan ikke ske, før de to forudsætninger er opfyldt — når vi altså har taget denne positive holdning, hænger det sammen med, at vi bedømmer situationen i Cypern som overordentlig alvorlig. Hvis det ikke lykkes at få pacificeret udviklingen i Cypern, og hvis det ikke lykkes at få tilvejebragt en positiv, holdbar løsning af Cypers problem, kan vi risikere, at udviklingen antager en faretruende karakter, og det vil den gøre, mener jeg, hvis der

ikke gøres noget for at modvirke en sådan udvikling. Jeg kan tilføje, at vi i forgårs havde lejlighed til at drøfte spørgsmålet i det udenrigspolitiske nævn, og nævnets store flertal tilsluttede sig det synspunkt, regeringen anlagde.

Det næste spørgsmål, jeg gerne vil sige lidt om, hænger også sammen med en aktuel diskussion, som i øjeblikket foregår i Europa. Det er spørgsmålet om Europas politiske samarbejde. Udgangspunktet for denne diskussion er et initiativ, som den nye tyske forbundskansler, Erhard, tog i begyndelsen af indeværende år, for en måneds tid siden. Det måtte efter det såkaldte juleforlig inden for fællesmarkedet være klart, at hermed genvandt fællesmarkedet i hvert fald en del af sin dynamik, og at problemet opstod om, hvorledes samarbejdet skulle føres videre. Det var på denne baggrund, at forbundskansler Erhard fremsatte nogle betragtninger om det fremtidige politiske samarbejde i Europa, ikke betragtninger, som mandede ud i konkrete forslag, heller ikke betragtninger, som han regnede med ville komme frem til konkrete forslag, der skulle afgøres inden for en nærmere fremtid, men derimod betragtninger, der er udkast til en mere almindelig diskussion i den interesserede landekreds. Jeg tror, jeg har lov at sige, at man ikke skal forvente yderligere integrationsforanstaltninger i Europa på denne side af valget i Storbritannien. Vi ved, at England er interesseret i at deltage i drøftelserne om Europas politiske fremtid; det har den engelske udenrigsminister tilkendegivet så sent som under besøget her i København. Jeg sagde til udenrigsminister Butler under de drøftelser, jeg havde med ham, at Danmark har en tilsvarende interesse.

Jeg skal dernæst vende mig til det, som vel må siges at være det væsentligste diskussionstema både efter forespørgslen ordlyd og efter hele situationen omkring denne debat, nemlig spørgsmålet om vor markedspolitik.

Jeg vil gerne begynde med at slå fast, at regeringens markedspolitik nu som før uforandret går ud på for det første at medvirke i det europæiske økonomiske og politiske samarbejde med henblik på at tilvejebringe grundlaget for, at Danmark sammen med Storbritannien og andre EFTA-lande